

at det var bedre ikke at tage for mange ad Gangen. Det vil være rigtigt at lade dem, saa vidt muligt, selv vælge, hvilken Skole de ville opholde sig paa, men det kan naturligvis kun gøres med en vis Begrænsning, idet der sættes et bestemt Antal af Elever af den Art, som vedkommende Skole modtager.

Det næste Forslag, jeg skal omtale, er Nr. 248 til § 26. Den ærede sidste Taler omtalte det, og jeg til alle Hovedpunkter henholde mig til den anbefaling og den Motivering af Stillingen, han gav. Det drejer sig om at give Bemyndigelse til af Statskassen at afholde Halvdelen af de Udgifter, der fremkomme ved, at Kommunerne tilstaa Folkeskolelærerne Dyrtdidstillæg. Herom kan man sige for det første, at Lærerne i høj Grad trænge dertil, derom er der neppe Tvivl, og for det andet, at der sikkert i sin Almindelighed ogsaa er god Villie til at komme dem til Hjælp. Naar alligevel Flertallet har undladt dette, gaar jeg ud fra, at Hovedgrunden har været, at man har ment, at gav man Folkeskolelærerne dette, vilde alle de øvrige Statsfunktionærer føle sig forfordelte derved. Jeg kan imidlertid ikke erkende, at dette er rigtigt. Thi Forholdet er jo, at Folkeskolens Lærere for det første ere slettere lønnede baade, naar man ser hen til den Gerning, de skulle udføre, og den Uddannelse, de maa gennemgaa, inden de komme til denne Gerning, end alle andre Statsfunktionærer i Landet. Men dernæst er deres Lønningslov ældre, end de andre Statsfunktionærers. Man vil huske, at Lønningerne bleve fastslaaede, den Gang den saakaldte Skolelov blev gennemført i Slutningen af forrige Aarhundrede. Ud fra disse to Hovedsynspunkter skønner jeg ikke bedre end, at der er fuldstændig god Grund til at komme dem til Hjælp, selv om man ikke har ment at kunne komme de andre Statsfunktionærer til Hjælp.

Der er ogsaa henvist til, at der vil blive nedsat en Kommission til at tage alle Undervisningsforhold ved Folkeskolen op til Prøvelse og dermed ogsaa Lønninger o. s. v. Men jeg kan ikke tænke mig, at man har til Hensigt at ville vente med at tage selve Lønningsspørgsmaalet for Lærerne under Overvejelse, indtil man faar

overvejet de andre Forhold. For det første er det ikke saa godt at vide, hvornaar en saadan Kommission kommer til et Resultat, og selv om den naar et i mange Maader tilfredsstillende Resultat, vil det tage betydelig Tid, inden disse Resultater kunne føres ud i Livet, og at vente efter dette med en Lønningslov for Lærerne turde derfor sikkert blive for langvarigt, og navnlig vil det blive for langvarigt, hvis der er Tale om at komme dem til Hjælp i Øjeblikket.

Jeg indrømmer, at saaledes som Sagen foreligger, at det er et Mindretal i Finansudvalget, der har stillet Forslaget, ere Chancerne for at faa det vedtaget ikke store, men Forholdet er af den Natur, at det ikke desmindre er rigtigt, at Forslaget bliver ført frem her, for at man kan faa Lejlighed til at komme til Klarhed over, hvad den højtærede Minister har tænkt paa dette Omraade. Den ærede Minister faar Lejlighed til at lade os vide, om han har et Lønningsforslag under Udarbejdelse, hvornaar det kan ventes, og om det for disse Folks Vedkommende vil faa tilbagevirkende Kraft, saa at de, om jeg saa maa sige, kunne gøre Gæld paa denne forventede Lønningsforbedring. Det er nærmest det, man kan vente at faa ud af Sagen ved denne Lejlighed, og hvis Svaret bliver tilfredsstillende, mener jeg, der er opnaaet noget ved, at Forslaget er blevet ført frem. Jeg vil derfor paa det mest indtrængende anbefale at stemme for dette Forslag, og jeg vil paa det bestemteste hævde, at det hverken tilsigter at forfordele eller i Virkeligheden forfordeler nogen som helst anden, naar vi ville tage alle Forholdene, som ligge til Grund, i Betragtning. Folkeskolens Lærere ere nu en Gang her i dette Land ganske utilladelig tarveligt, for ikke at sige slet stillede, og jo daarligere de ere stillede, des kraftigere — det er jo klart — vil den Dyrtdid, som ingen vil nægte findes i Landet, virke.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingen.

Næste Møde holdes i Morgen, og Dagsordenen er da: